

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 28. februarja 2018*

„Pritožba – Znamka Evropske unije – Uredba (ES) št. 207/2009 – Člen 15(1) – Člen 57(2) in (3) – Člen 64 – Člen 76(2) – Uredba (ES) št. 2868/95 – Pravilo 22(2) – Pravilo 40(6) – Postopek za ugotovitev ničnosti – Zahtevi za ugotovitev ničnosti, ki se nanašata na prejšnjo nacionalno znamko – Resna in dejanska uporaba prejšnje znamke – Dokaz – Zavrnitev zahtev – Novi dokazi, ki jih je upošteval odbor za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) – Razveljavitev odločb oddelka za izbris pri EUIPO – Vrnitev v odločanje – Posledice“

V zadevi C-418/16 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča Evropske unije, vložene 27. julija 2016,

mobile.de GmbH, nekdanja mobile.international GmbH, s sedežem v Kleinmachnowu (Nemčija), ki jo zastopa T. Lührig, odvetnik,

pritožnica,

drugi stranki v postopku sta

Urad Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO), ki ga zastopa M. Fischer, agent,

tožena stranka na prvi stopnji,

Rezon OOD s sedežem v Sofiji (Bolgarija), ki jo zastopa P. Kanchev, odvetnik,

intervenientka na prvi stopnji,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, predsednica senata, C. G. Fernlund, A. Arabadjiev, S. Rodin in E. Regan (poročevalec), sodniki,

generalna pravobranilka: E. Sharpston,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 23. novembra 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Družba mobile.de GmbH, nekdanja mobile.international GmbH, s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Splošnega sodišča Evropske unije z dne 12. maja 2016 v zadevi mobile.international/EUIPO – Rezon (mobile.de) (T-322/14 in T-325/14, neobjavljena, EU:T:2016:297, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to zavrnilo njeni tožbi za razveljavitev odločb prvega odbora za pritožbe pri Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) z dne 9. januarja (zadeva R 922/2013-1) in z dne 13. februarja 2014 (zadeva R 951/2013-1) (v nadaljevanju: sporni odločbi) glede dveh postopkov za ugotavljanje ničnosti med družbama mobile.international in Rezon OOD.

Pravni okvir

Uredba (ES) št. 207/2009

- 2 Člen 8 Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o [znamki Evropske unije] (UL 2009, L 78, str. 1), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EU) 2015/2424 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. decembra 2015 (UL 2015, L 341, str. 21) (v nadaljevanju: Uredba št. 207/2009), določa:

„1. Ob ugovoru imetnika prejšnje blagovne znamke se znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira v naslednjih primerih:

[...]

- (b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo blagovno znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujejo blagovne znamke, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja blagovna znamka; verjetnost zmede zajema verjetnost povezovanja s prejšnjo blagovno znamko.

2. Za namen odstavka 1 izraz ‚prejšnje blagovne znamke‘ pomeni:

- (a) blagovne znamke naslednje vrste z datumom zahtev za registracijo, ki predhodi datumu zahteve za registracijo blagovne znamke EU, ob upoštevanju, če je to primerno, predhodnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s to blagovno znamko:

[...]

- (ii) blagovne znamke, registrirane v državi članici [...]

[...]“

- 3 Člen 15 Uredbe št. 207/2009 določa:

„1. Če v obdobju petih let po registraciji imetnik ni začel resno in dejansko uporabljati blagovne znamke EU v Uniji za blago ali storitve, za katere jo je registriral, ali če je bila takšna uporaba prekinjena v obdobju petih zaporednih let, se za blagovno znamko EU uporabljajo sankcije iz te uredbe, razen če obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo.

Uporaba v smislu prvega pododstavka pomeni tudi:

- (a) uporabo blagovne znamke EU v obliki, ki se razlikuje v elementih, ki ne spreminjajo razlikovalnega značaja znamke v obliki, v kateri je bila registrirana, ne glede na to, ali je blagovna znamka v obliki, v kateri se uporablja, tudi registrirana v imenu imetnika;

[...]“

4 Člen 53(1) te uredbe določa:

„Blagovna znamka EU se razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri [EUIPO] [...]:

(a) če obstaja prejšnja blagovna znamka iz člena 8(2) in so izpolnjeni pogoji iz odstavka 1 ali odstavka 5 omenjenega člena;

[...]“

5 Člen 54 navedene uredbe se nanaša na zožitev zaradi pristanka.

6 Člen 57 iste uredbe določa:

„1. Med preizkusom zahteve za razveljavitve pravic ali ugotovitev ničnosti [EUIPO] povabi stranko tolikokrat, kot je potrebno, da poda[...] svoje pripombe v roku, ki ga določi [EUIPO], o navedbah drugih strank ali o svojih navedbah.

2. Če imetnik blagovne znamke EU to zahteva, imetnik prejšnje blagovne znamke EU, ki je stranka v postopku za ugotavljanje ničnosti, priskrbi dokaz, da je v obdobju petih let pred datumom vložitve zahteve za ugotovitev ničnosti prejšnjo blagovno znamko EU resno in dejansko uporabljal v Uniji za blago ali storitve, za katere je registrirana in ki jih imetnik te prejšnje blagovne znamke navaja kot razlog za svojo zahtevo, ali da obstajajo upravičeni razlogi za neuporabo, če je bila na ta datum prejšnja blagovna znamka EU registrirana najmanj pet let. [...] Če takega dokaza ni, se zahteva za ugotovitev ničnosti zavrne. Če je bila prejšnja blagovna znamka EU uporabljena samo za del blaga ali storitev, za katere je registrirana, za namene preizkusa zahteve za ugotovitev ničnosti velja, da je bila registrirana le za ta del blaga ali storitev.

3. Odstavek 2 se uporablja za prejšnjo nacionalno blagovno znamko po členu 8(2)(a), pri čemer se uporaba v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna blagovna znamka varovana, zamenja z uporabo v Uniji.

[...]

5. Če preizkus zahteve za razveljavitve pravic ali ugotovitev ničnosti pokaže, da se blagovna znamka ne bi smela registrirati za nekatere ali vse blago ali storitve, za katere je registrirana, se pravice imetnika blagovne znamke EU razveljavijo ali razglasijo za nične za to blago ali storitve. V nasprotnem primeru se zahteva za razveljavitve pravic ali ugotovitev ničnosti zavrže [zavrne].

[...]“

7 Člen 63(2) Uredbe št. 207/2009 določa:

„Med preverjanjem pritožbe odbor za pritožbe povabi stranke tolikokrat kolikor je potrebno, da v določenem roku predstavijo svoja stališča o odločitvah odbora ali o vlogah nasprotnih strank.“

8 Člen 64 te uredbe določa:

„1. Po preučitvi utemeljenosti pritožbe Odbor za pritožbe odloči o pritožbi. Odbor za pritožbe lahko izvršuje katero koli pooblastilo v pristojnosti oddelka, ki je izdal odločbo[,] zoper katero je bila vložena pritožba, ali pa preda primer temu oddelku v nadaljnjo obravnavo.

2. Če odbor za pritožbe preda primer v nadaljnjo obravnavo oddelku, ki je izdal odločbo[,] zoper katero je bila vložena pritožba, je ta oddelek vezan na izrek in razloge za odločitev odbora za pritožbe, če so dejstva enaka.

[...]"

9 Člen 76(2) navedene uredbe določa:

„[EUIPO] lahko spregleda dejstva, na kater[a] se stranke niso sklicevale, ali dokaze, ki jih zadevne stranke niso predložile v ustreznem času.“

Izvedbena uredba

10 Pravilo 22(2) Uredbe Komisije (ES) št. 2868/95 z dne 13. decembra 1995 za izvedbo Uredbe Sveta (ES) št. 40/94 o znamki Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 189), kakor je bila spremenjena z Uredbo Komisije (ES) št. 1041/2005 z dne 29. junija 2005 (UL 2005, L 172, str. 4) (v nadaljevanju: izvedbena uredba), določa:

„Če mora stranka, ki ugovarja, predložiti dokaz o uporabi ali pokazati, da obstajajo ustrezni razlogi za neuporabo, jo [EUIPO] pozove, naj zahtevani dokaz priskrbi v roku, ki ji ga določi. Če stranka, ki ugovarja, takšnega dokaza ne priskrbi pred iztekom roka, [EUIPO] ugovor zavrže [zavrne].“

11 Pravilo 22(3) in (4) izvedbene uredbe se nanaša na podatke in dokazila, ki jih je treba predložiti za dokazovanje uporabe znamke.

12 Pravilo 40(6) te uredbe določa:

„Če mora vložnik zahteve priskrbeti dokaz o uporabi ali dokaz, da obstajajo ustrezni razlogi za neuporabo na podlagi člena [57](2) ali (3) [Uredbe št. 207/2009], [EUIPO] pozove vložnika, naj priskrbi dokaz o resni in dejanski uporabi znamke v roku, ki mu ga določi. Če dokaz ni predložen v določenem roku, se zahteva za ugotovitev ničnosti zavrže [zavrne]. Smiselno se uporabi pravilo 22(2) [...].“

13 Pravilo 50(1) navedene uredbe določa:

„Razen če ni drugače določeno, se določbe v zvezi s postopkom na oddelku, ki je sprejel odločbo, proti kateri je vložena pritožba, v pritožbenem postopku smiselno uporabljajo.

[...]

Če je pritožba naperjena proti odločitvi oddelka za ugovore, odbor omeji preizkus pritožbe na dejstva in dokaze, predložene v rokih, ki jih določi ali navede oddelek za ugovore skladno z [U]redbo [št. 207/2009] in temi pravili, razen če odbor meni, da je treba dodatna in dopolnilna dejstva in dokaze upoštevati v skladu s členom [76(2) [U]redbe [št. 207/2009].“

Dejansko stanje

- 14 Pritožnica je 17. novembra 2008 pri EUIPO vložila dve prijavi znamk Evropske unije, pri čemer se je ena nanašala na besedni znak „mobile.de“ (v nadaljevanju: besedna znamka), druga pa na figurativni znak (v nadaljevanju: figurativna znamka), prikazan spodaj:

- 15 Registracija teh znamk se je zahtevala za proizvode in storitve, ki spadajo v razrede 9, 16, 35, 38 in 42 Nicejskega aranžmaja o mednarodni klasifikaciji proizvodov in storitev zaradi registracije znamk z dne 15. junija 1957, kakor je bil revidiran in spremenjen (v nadaljevanju: Nicejski aranžma).
- 16 Figurativna znamka je bila registrirana 26. januarja 2010, besedna pa 29. septembra 2010.
- 17 Družba Rezon je 18. januarja 2011 pri EUIPO vložila zahtevi za ugotovitev ničnosti besedne in figurativne znamke, pri čemer se je sklicevala na člen 53(1) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 8(1)(b) iste uredbe. Zahtevi družbe Rezon sta temeljili na bolgarski figurativni znamki, registrirani 20. aprila 2005 (v nadaljevanju: zadevna prejšnja nacionalna znamka), ki je prikazana spodaj:

- 18 Zadevna prejšnja nacionalna znamka je bila registrirana za storitve iz razredov 35, 39 in 42 Nicejskega aranžmaja, ki ustrezajo temu opisu:
- razred 35: „Oglasna dejavnost; vodenje poslov; poslovna administracija; pisarniški posli“;
 - razred 39: „Prevoznništvo; pakiranje in skladiščenje blaga; organizacija potovanj“ in
 - razred 42: „Znanstvene in tehnološke storitve in raziskave ter pripadajoče storitve oblikovanja; industrijske analize in raziskave; oblikovanje in razvoj računalniške strojne in programske opreme; nudenje pravne pomoči“.
- 19 Vendar sta se zahtevi za ugotovitev ničnosti nanašali samo na storitve iz razredov 35 in 42 Nicejskega aranžmaja.
- 20 Pritožnica je pri oddelku EUIPO za izbris (v nadaljevanju: oddelek za izbris) predlagala, naj družba Rezon predloži dokaz o uporabi zadevne prejšnje nacionalne znamke za storitve iz teh razredov v skladu s členom 57(2) in (3) Uredbe št. 207/2009.
- 21 Oddelek za izbris je z odločbama z dne 28. marca 2013 zavrnil zahtevi za ugotovitev ničnosti, ker je menil, da družba Rezon tega dokaza ni predložila.

- 22 Odbor za pritožbe, ki je odločal o pritožbah družbe Rezon zoper ti odločbi, je po tem, ko je v skladu s členom 76(2) Uredbe št. 207/2009 upošteval vrsto dodatnih dokazov, ki so bili prvič predloženi v okviru teh pritožb, v točki 61 vsake od spornih odločb ugotovil, da je družba Rezon dokazala resno in dejansko uporabo zadevne prejšnje nacionalne znamke za storitve oglaševanja motornih vozil iz razreda 35 Nicejskega aranžmaja. Zato je v točki 62 teh odločb razveljavil odločbi oddelka za izbris. Ker stranki nista navedli nobene utemeljitve v zvezi z uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 in oddelk za izbris ni preučil verjetnosti zmede, je odbor za pritožbe v isti točki 62 navedenih odločb zadevo vrnil temu oddelku, da bi ta preučil utemeljenost navedenih zahtev za ugotovitev ničnosti, v skladu s členom 64 te uredbe.

Postopek pred Splošnim sodiščem in izpodbijana sodba

- 23 Pritožnica je 6. maja (zadeva T-325/14) in 7. maja 2014 (zadeva T-322/14) pri Splošnem sodišču vložila tožbi za razveljavitev spornih odločb.
- 24 Splošno sodišče je 4. marca 2016 odločilo, da bo zadevi T-322/14 in T-325/14 združilo za izdajo končne odločbe in nato tožbi z izpodbijano sodbo v celoti zavrnilo.

Predlogi strank

- 25 Pritožnica s pritožbo Sodišču predlaga, naj:
- izpodbijano sodbo razveljavi in
 - EUIPO naloži plačilo stroškov.
- 26 EUIPO in družba Rezon Sodišču predlagata, naj pritožbo zavrne in pritožnici naloži plačilo stroškov.

Predlog za ponovno odprtje ustnega postopka

- 27 Pritožnica je v sodnem tajništvu Sodišča 26. januarja 2018, po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke, vložila predlog za ponovno odprtje ustnega dela postopka. Pritožnica je v utemeljitev tega predloga trdila, da iz člena 10(7) in člena 19(2) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2017/1430 z dne 18. maja 2017 o dopolnitvi Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 o blagovni znamki Evropske unije in o razveljavitvi uredb Komisije (ES) št. 2868/95 in (ES) št. 216/96 (UL 2017, L 205, str. 1), ki se razen nekaterih izjem uporablja od 1. oktobra 2017, izhaja, da lahko samo „utemeljeni razlogi“ upravičujejo to, da EUIPO na podlagi člena 76(2) Uredbe št. 207/2009 upošteva dodatne dokaze o resni in dejanski uporabi prejšnje znamke, ki jih vložnik zahteva za ugotovitev ničnosti predloži po roku, ki je bil določen. Iz tega naj bi izhajalo, da je drugi pritožbeni razlog utemeljen. Poleg tega naj generalna pravobranilka s tem, da je v točki 40 sklepnih predlogov izrazila mnenje, da šesti pritožbeni razlog ni utemeljen zaradi diskrecijske pravice, ki jo ima EUIPO pri upoštevanju dodatnih dokazov, ne bi odgovorila na vprašanje, ali je bila ta diskrecijska pravica izvršena, ne da bi bilo napačno uporabljeno pravo.
- 28 Opozoriti je treba, da Statut Sodišča Evropske unije in Poslovnik Sodišča zadevnim strankam ne dajeta možnosti, da predložijo stališča v odgovor na sklepne predloge generalnega pravobranilca (sodba z dne 4. septembra 2014, Vnuk, C-162/13, EU:C:2014:2146, točka 30 in navedena sodna praksa).

- 29 Na podlagi člena 252, drugi odstavek, PDEU je dolžnost generalnega pravobranilca, da popolnoma nepristransko in neodvisno javno predstavi obrazložene sklepne predloge o zadevah, pri katerih je v skladu s statutom Sodišča Evropske unije zahtevano njegovo sodelovanje. Sodišča ne zavezujejo niti predlog generalnega pravobranilca niti obrazložitve, ki ga privede do tega predloga (sodba z dne 17. septembra 2015, Mory in drugi/Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 25).
- 30 Nestrinjanje stranke s sklepnimi predlogi generalnega pravobranilca, ne glede na vprašanja, ki jih preizkusi v njih, zato ne more biti razlog, ki bi upravičeval ponovno odprtje ustnega postopka (sodba z dne 17. septembra 2015, Mory in drugi/Komisija, C-33/14 P, EU:C:2015:609, točka 26).
- 31 Vendar lahko Sodišče v skladu s členom 83 Poslovnika po opredelitvi generalnega pravobranilca kadar koli odredi ponovno odprtje ustnega dela postopka, zlasti če meni, da zadeva ni dovolj razjasnjena ali če je treba v zadevi odločiti na podlagi trditve, o kateri stranke ali zainteresirani subjekti iz člena 23 Statuta Sodišča Evropske unije niso razpravljali (sodba z dne 29. aprila 2015, Nordzucker, C-148/14, EU:C:2015:287, točka 24).
- 32 To pa ne velja za obravnavani primer. Pritožnica je imela namreč tako kot EUIPO in družba Rezon priložnost, da v pisnem delu postopka predstavi vsa dejstva in pravne trditve v utemeljitev svojih predlogov, vključno s tistimi, ki se nanašajo na možnost, da se v postopku za ugotovitev ničnosti na podlagi člena 76(2) Uredbe št. 207/2009 predložijo dodatni dokazi o uporabi prejšnje znamke. Zato Sodišče po opredelitvi generalne pravobranilke meni, da ima na voljo vse elemente, ki so potrebni za odločitev v tej zadevi, in da se je o teh elementih razpravljalo pred njim.
- 33 Glede na navedeno Sodišče meni, da ni treba odrediti ponovnega odprtja ustnega dela postopka.

Pritožba

Dopustnost pritožbe

- 34 Družba Rezon zatrjuje, da v pritožbi ni jasno navedeno, zakaj je potreben preizkus izpodbijane sodbe. Poleg tega naj pritožnica ne bi izkazala niti procesnega upravičenja za vložitev te pritožbe niti pravnega interesa. Pooblastilo, ki je bilo priloženo navedeni pritožbi, namreč ne vsebuje nobenega izraza volje v zvezi z morebitnim pooblastilom za zastopanje pred sodiščem Unije. To pooblastilo naj bi se nanašalo na prejšnje postopke, njegova vsebina pa naj ne bi bila dovolj natančna, da bi bilo z njim zajeto tako zastopanje.
- 35 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča iz člena 256(1), drugi pododstavek, PDEU, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije in člena 168(1)(d) Poslovnika Sodišča izhajajo, da je treba v pritožbi natančno navesti grajane dele sodbe, katerih razveljavitev se predlaga, ter pravne trditve, ki specifično utemeljujejo ta predlog. Zlasti je v členu 169(2) tega poslovnika določeno, da se v okviru navajanih razlogov in pravnih trditev natančno opredelijo izpodbijani deli obrazložitve odločbe Splošnega sodišča (sodba z dne 20. septembra 2016, Mallis in drugi/Komisija in ECB, od C-105/15 P do C-109/15 P, EU:C:2016:702, točki 33 in 34).
- 36 V obravnavani zadevi so te zahteve očitno izpolnjene. V pritožbi so namreč povsem jasno navedeni grajani deli izpodbijane sodbe ter razlogi in trditve, ki so bili podani za razveljavitev te sodbe.
- 37 Poleg tega je treba opozoriti, da lahko v skladu s členom 56, drugi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije pritožbo vložijo katera koli stranka, ki v celoti ali delno ni uspela s svojimi predlogi, pri čemer pa lahko tisti, ki so se postopku pridružili, razen držav članic in institucij Unije, vložijo takšno pritožbo le, če jih odločitev Splošnega sodišča neposredno prizadeva.

- 38 Ker je bila družba mobile.de v obravnavani zadevi na prvi stopnji tožena stranka, ne pa intervenientka, in ker s svojimi predlogi ni uspela, ima že zaradi tega procesno upravičenje in pravni interes v tem pritožbenem postopku, ne da bi morala dokazati, da jo izpodbijana sodba neposredno prizadeva (glej v tem smislu sodbo z dne 5. aprila 2017, EUIPO/Szajner, C-598/14 P, EU:C:2017:265, točka 24).
- 39 Nazadnje, odvetnik, ki pritožnico zastopa v okviru te pritožbe, je v skladu s členom 44(1)(b) Poslovnika Sodišča predložil pooblastilo, ki mu ga je ta družba dala, da jo zastopa v vseh sporih s področja prava znamk.
- 40 Iz tega izhaja, da te pritožbe ni mogoče zavreči, ker v celoti ne bi bila dopustna.

Vsebinska presoja

Prvi in drugi pritožbeni razlog

– Trditve strank

- 41 Pritožnica s prvim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče s tem, da je odločilo, da je odbor za pritožbe smel upoštevati dokaze o resni in dejanski uporabi zadevne prejšnje nacionalne znamke, ki so bili prvič predloženi pred tem odborom, kršilo člen 57(2) in (3) Uredbe št. 207/2009 ter pravilo 22(2) in pravilo 40(6) izvedbene uredbe. Splošno sodišče naj bi v zvezi s tem v točkah 27 in 28 izpodbijane sodbe napačno ugotovilo, da če so bili nekateri elementi za dokazovanje te uporabe predloženi v roku, ki ga je določil EUIPO, mora postopek za ugotovitev ničnosti načeloma teči dalje.
- 42 To sklepanje naj bi bilo v nasprotju tako z besedilom kot s sistematiko teh raznih določb. Pojem „dokaz“ v smislu člena 57(2) Uredbe št. 207/2009 naj bi namreč zahteval, da vložnik zahteve za ugotovitev ničnosti dejansko dokaže resno in dejansko uporabo zadevne prejšnje znamke. Če takega dokaza ni, naj bi bilo treba zahtevo za ugotovitev ničnosti zavrniti. Enako naj bi pravilo 22(2) in pravilo 40(6) izvedbene uredbe določali, da je treba ugovor in zahtevo za ugotovitev ničnosti zavrniti, če „dokaz o uporabi“ ni predložen v določenem roku. V zvezi s tem naj bi se namesto člena 57(1) Uredbe št. 207/2009, ki je splošna postopkovna določba, uporabile podrobnejše določbe iz člena 57(2) te uredbe in navedena pravila.
- 43 Pritožnica z drugim pritožbenim razlogom, ki se nanaša na kršitev člena 76(2) Uredbe št. 207/2009, Splošnemu sodišču očita, prvič, da je uporabilo to določbo. Ta naj se namreč ne bi uporabila, „razen če ni drugače določeno“. Pravilo 22(2) in pravilo 40(6) izvedbene uredbe pa naj bi bili prav taki „drugačni določbi“. Dalje, čeprav naj bi pravilo 50(1), tretji pododstavek, te uredbe vsebovalo specialno pravilo, s katerim je odboru za pritožbe dovoljeno, da v okviru postopka z ugovorom upošteva nova dejstva, naj tako posebno pravilo ne bi obstajalo za postopek za ugotovitev ničnosti. Poleg tega naj bi bilo v skladu s ciljem teh pravil, da imajo odbori za pritožbe tako pooblastilo samo v okviru postopka z ugovorom, saj imetnik prejšnje pravice za razliko od stranke, ki ugovarja in mora spoštovati zelo kratek rok, sam določi trenutek začetka postopka za ugotovitev ničnosti, imetnik znamke pa naj bi lahko, če takega ugovora ni, legitimno zaupal v obstoj te znamke.
- 44 Drugič, Splošno sodišče naj bi se v točkah od 40 do 44 izpodbijane sodbe oprlo izključno na okoliščino, da so dokazi, ki niso bili predloženi pravočasno, dejansko pomembni, ne da bi preverilo, v kateri fazi postopka so bili predloženi, niti tega, ali okoliščine predložitve nasprotujejo temu upoštevanju. V obravnavani zadevi pa naj bi imel vložnik zahteve za ugotovitev ničnosti zadevne dokaze na voljo že ob sprožitvi postopka in naj bi imel večkrat priložnost, da se opredeli do kritik pritožnice glede dokazne vrednosti teh dokazov.

45 Tretjič, pritožnica trdi, da v nasprotju s tem, kar je Splošno sodišče razsodilo v točki 42 izpodbijane sodbe, računi, predloženi odboru za pritožbe, ne pomenijo potrditve ali pojasnitve seznamov računov, ki so bili predloženi oddelku za izbris. Splošno sodišče naj bi v zvezi s tem v točki 43 te sodbe izkrivilo dejstva in dokaze. Splošno sodišče naj bi se namreč oprlo na protislovne trditve, ker je po eni strani ugotovilo, da so imeli ti sezname znatno dokazno vrednost že pred oddelkom za izbris, po drugi strani pa, da so le ti računi omogočali razumeti, da so navedeni sezname seznamov računov. Poleg tega naj bi Splošno sodišče izkrivilo dejstva s tem, da je trdilo, da je pritožnica priznala, da je bila sposobna razumeti sklicevanje „oglaševanje na mobile.bg“ v bolgarščini, saj ta na seznamih ni mogla prepoznati kakršnega koli sklicevanja na opravljanje storitev oglaševanja.

46 EUIPO, ki ga podpira družba Rezon, meni, da ta pritožbena razloga nista utemeljena.

– *Presoja Sodišča*

47 Člen 76(2) Uredbe št. 207/2009 določa, da lahko EUIPO spregleda dejstva, na katera se stranke niso sklicevale, ali dokaze, ki jih zadevne stranke niso predložile v ustreznem času.

48 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča, na katero je Splošno sodišče opozorilo v točki 25 izpodbijane sodbe, iz te določbe izhaja, da je na splošno, in če ni nasprotne določbe, predložitev dejstev in dokazov strank mogoča tudi po izteku rokov, ki veljajo za tako predložitev v skladu z določbami Uredbe št. 207/2009, in da EUIPO tako nič ne prepoveduje, da bi upošteval dejstva in dokaze, ki so tako prepozno navedeni ali predloženi (sodbi z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točka 42, in z dne 4. maja 2017, Comercializadora Eloro/EUIPO, C-71/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:345, točka 55).

49 Navedena določba s tem, da natančno določa, da se EUIPO „lahko“ v takem primeru odloči, da ne bo upošteval takih dokazov, temu namreč daje široko diskrecijsko pravico glede odločitve, ali jih je treba upoštevati ali ne, pri čemer mora EUIPO svojo odločitev v zvezi s tem obrazložiti (sodbi z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točke 43, 63 in 68, ter z dne 4. maja 2017, Comercializadora Eloro/EUIPO, C-71/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:345, točka 56).

50 Glede na to, da se prvi in drugi pritožbeni razlog pritožnice nanašata na diskrecijsko pravico, ki jo ima odbor za pritožbe, se je treba za ugotovitev, ali obstaja določba, v kateri je „določeno drugače“ kot v členu 76(2) Uredbe št. 207/2009, s katero bi lahko bila EUIPO taka diskrecijska pravica odvzeta, opreti na pravila, ki urejajo postopek s pritožbo.

51 Glede tega pravilo 50(1), prvi pododstavek, izvedbene uredbe določa, da se, razen če ni drugače določeno, določbe v zvezi s postopkom na oddelku, ki je sprejel sporno odločbo, smiselno uporabljajo v pritožbenem postopku.

52 Glede predložitve dokaza o resni in dejanski uporabi prejšnje znamke na podlagi člena 57(2) ali (3) Uredbe št. 207/2009 v okviru – kot v obravnavnem primeru – postopka za ugotovitev ničnosti, začetega na podlagi člena 53(1)(a) te uredbe, pa pravilo 40(6) izvedbene uredbe določa, da EUIPO pozove imetnika prejšnje znamke, naj priskrbi dokaz o resni in dejanski uporabi te znamke v roku, ki mu ga določi.

53 Iz navedenega pravila sicer izhaja, da če v roku, ki ga je določil EUIPO, ni predložen noben dokaz o uporabi zadevne znamke, ta zahtevo za ugotovitev ničnosti po uradni dolžnosti zavrne, vendar – kot je Splošno sodišče pravilno odločilo v točki 27 izpodbijane sodbe – ta sklep ni nujen, če so bili nekateri elementi, s katerimi se dokazuje ta uporaba, predloženi v navedenem roku (glej po analogiji sodbi z dne 26. septembra 2013, Centrotherm Systemtechnik/UUNT in centrotherm Clean Solutions, C-610/11 P, EU:C:2013:593, točka 86, in z dne 4. maja 2017, Comercializadora Eloro/EUIPO, C-71/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:345, točka 58).

- 54 V takem primeru in razen če se ne izkaže, da so navedeni dokazi popolnoma neupoštevni za namene dokazovanja resne in dejanske uporabe zadevne prejšnje znamke, se postopek nadaljuje. Tako mora EUIPO, kot to določa člen 57(1) Uredbe št. 207/2009, stranke pozvati tolikokrat, kot je potrebno, da podajo pripombe o navedbah drugih strank ali o svojih navedbah. V tem okviru, če se zahteva za ugotovitev ničnosti zavrne, ker zadevna prejšnja znamka ni bila predmet resne in dejanske uporabe, ta zavrnitev ni posledica uporabe člena 40(6) izvedbene uredbe, ki je v bistvu postopkovna določba, ampak uporabe materialnopravnih določb člena 57(2) in (3) Uredbe št. 207/2009 (glej po analogiji sodbo z dne 26. septembra 2013, *Centrotherm Systemtechnik/UUNT in centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, točka 87).
- 55 Iz tega izhaja, kot je Splošno sodišče pravilno ugotovilo v točki 29 izpodbijane sodbe, da je zato, ker je predložitev dokazov o uporabi zadevne prejšnje znamke samo dopolnitev dokazov, ki so bili predloženi v roku, ki ga je določil EUIPO, v skladu s členom 40(6) izvedbene uredbe, je ta predložitev mogoča tudi po izteku navedenega roka in da EUIPO nikakor ni prepovedano, da bi upošteval dodatne dokaze, ki so tako predloženi prepozno, pri čemer uporabi diskrecijsko pravico, ki jo ima na podlagi člena 76(2) Uredbe št. 207/2009 (glej po analogiji sodbo z dne 26. septembra 2013, *Centrotherm Systemtechnik/UUNT in centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, točka 88, in sklep z dne 16. junija 2016, *L'Oréal/EUIPO*, C-611/15 P, neobjavljen, EU:C:2016:463, točka 25).
- 56 Iz tega izhaja, da pravilo 40(6) izvedbene uredbe v nasprotju s tem, kar trdi pritožnica, ni določba, s katero bi bilo določeno drugače kot v členu 76(2) Uredbe št. 207/2009, na podlagi katere odbor za pritožbe ne bi mogel upoštevati dodatnih dokazov o uporabi zadevne prejšnje znamke, ki mu jih vložnik zahteve za ugotovitev ničnosti predloži v utemeljitev pritožbe (glej po analogiji sodbo z dne 26. septembra 2013, *Centrotherm Systemtechnik/UUNT in centrotherm Clean Solutions*, C-610/11 P, EU:C:2013:593, točka 88).
- 57 Sodišče je glede postopka s pritožbo sicer že razsodilo, da iz člena 63(2) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s členom 76(2) te uredbe izhaja, da odbor za pritožbe pri preizkusu utemeljenosti pritožbe, o kateri odloča, povabi stranke tolikokrat kolikor je potrebno, da v določenem roku predstavijo svoja stališča o odločitvah odbora, in da lahko tudi odloči o pripravljajalnih ukrepih, med katerimi je tudi predložitev dejstev in dokazov. Te določbe potrjujejo možnost, da se dejanska podlaga na različnih stopnjah postopka, ki poteka pred EUIPO, razširi (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2007, *UUNT/Kaul*, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točka 58).
- 58 Pritožnica se ne more sklicevati niti na to, da je pravilo 50(1), tretji pododstavek, izvedbene uredbe določba, ki določa drugače kot člen 76(2) Uredbe št. 207/2009.
- 59 V zvezi s tem je treba opozoriti, da navedeno pravilo 50(1), tretji pododstavek, določa, da če je pritožba vložena proti odločitvi oddelka za ugovore, odbor omeji preizkus pritožbe na dejstva in dokaze, predložene v rokih, ki jih določi ali navede oddelek za ugovore, razen če odbor meni, da je treba upoštevati dodatna in dopolnilna dejstva in dokaze v skladu s členom 76(2) Uredbe št. 207/2009.
- 60 Tako izvedbena uredba izrecno določa, da ima odbor za pritožbe pri preizkusu pritožbe, vložene zoper odločbo oddelka za ugovore, diskrecijsko pravico, ki izhaja iz pravila 50(1), tretji pododstavek, te izvedbene uredbe, in iz člena 76(2) Uredbe št. 207/2009, da odloči, ali bo upošteval dodatna in dopolnilna dejstva ter dokaze, ki niso bili predloženi v roku, ki ga je določil ali navedel oddelek za ugovore (sodba z dne 3. oktobra 2013, *Rintisch/UUNT*, C-122/12 P, EU:C:2013:628, točka 33).
- 61 Vendar iz tega ni mogoče nasprotno sklepati, da odbor za pritožbe pri preizkusu pritožbe zoper odločbo oddelka za izbris take diskrecijske pravice nima. Kot je namreč Sodišče že razsodilo, je pravilo 50(1), tretji pododstavek, izvedbene uredbe – v zvezi s preizkusom pritožbe, vložene zoper odločbo oddelka za ugovore – le izraz načela, ki izhaja iz člena 76(2) Uredbe št. 207/2009, ki je

pravna podlaga navedenega pravila 50 in ki vsebuje določbo s horizontalno vlogo v sistemu te uredbe, ki se torej uporablja neodvisno od narave zadevnega postopka (glej v tem smislu sodbo z dne 21. julija 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, točki 25 in 27).

- 62 Zato Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točkah od 24 do 29 izpodbijane sodbe razsodilo, da lahko odbor za pritožbe pri preizkusu pritožbe, vložene zoper odločbo oddelka za izbris upošteva dodatne dokaze o resni in dejanski uporabi zadevne prejšnje znamke, ki niso bili predloženi v roku, ki ga je določil ta oddelek.
- 63 V preostalem, v delu, v katerem pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je opravilo nepopolno presojo meril, ki upravičujejo upoštevanje takih dokazov, je treba opozoriti, da je to, da EUIPO upošteva prepozno predložena dejstva ali dokaze, kadar odloča v okviru postopka za ugotovitev ničnosti, lahko upravičeno zlasti takrat, kadar meni, da po eni strani prepozno predloženi dokazi lahko na prvi pogled zelo vplivajo na izid pri njem vložene zahteve za ugotovitev ničnosti in da po drugi strani, kadar faza postopka, v kateri je prišlo do te prepozne predložitve, in njene okoliščine ne nasprotujejo temu upoštevanju (glej po analogiji sodbi z dne 13. marca 2007, UUNT/Kaul, C-29/05 P, EU:C:2007:162, točka 44, in z dne 4. maja 2017, Comercializadora Eloro/EUIPO, C-71/16 P, neobjavljena, EU:C:2017:345, točka 59).
- 64 V obravnavani zadevi pa zadošča ugotoviti, da je Splošno sodišče v točkah od 39 do 44 izpodbijane sodbe preučilo ne le, ali so prepozno predloženi dokazi dejansko pomembni, ampak tudi, ali faza postopka, v kateri je prišlo do te prepozne predložitve, in njegove okoliščine ne nasprotujejo temu upoštevanju.
- 65 Nazadnje, v delu, v katerem pritožnica Splošnemu sodišču očita, da je napačno presodilo dokazno vrednost nekaterih dokazov in izkrivilo njihovo vsebino, je treba opozoriti, da iz člena 256 PDEU in iz člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča Evropske unije izhaja, da je pritožba omejena na pravna vprašanja. Splošno sodišče je zato edino pristojno, da ugotovi in presodi upoštevana dejstva in da presodi dokaze. Presoja teh dejstev in dokazov, razen v primeru njihovega izkrivljanja, torej ni pravno vprašanje, ki ga nadzira Sodišče v okviru pritožbe (sodba z dne 17. marca 2016, Naazneen Investments/UUNT, C-252/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:178, točka 59).
- 66 Poleg tega je ob upoštevanju izrednosti očitka o izkrivljanju dejstev in dokazov z navedenima določbama in s členom 168(1)(d), Poslovnika Sodišča pritožniku naloženo zlasti, da mora natančno opredeliti dokaze, ki naj bi jih Splošno sodišče izkrivilo, in dokazati napake pri presoji, ki so po njegovem mnenju povzročile, da je to sodišče izkrivilo dokaze. Tako izkrivljanje mora očitno izhajati iz listin v spisu, ne da bi bilo treba ponovno ugotavljati dejansko stanje in presojsati dokaze (sodba z dne 22. septembra 2016, Pensa Pharma/EUIPO, C-442/15 P, neobjavljena, EU:C:2016:720, točki 21 in 60).
- 67 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da želi pritožnica s pretvezo, da je Splošno sodišče izkrivilo dokaze, dejansko doseči, da bi Sodišče opravilo novo presojo teh dokazov v zvezi z vprašanjem, ali so bili računi, ki so bili prvič predloženi pred odborom za pritožbe, namenjeni – kot je Splošno sodišče ugotovilo v točki 42 izpodbijane sodbe – potrditvi ali pojasnitvi vsebine dokazov, ki so bili predloženi oddelku za izbris. Vendar nikakor ne poskuša dokazati – z natančno opredelitvijo dokazov, ki naj bi bili izkrivljeni – da bi Splošno sodišče v zvezi s tem prišlo do ugotovitev, ki so očitno v nasprotju z vsebino listin v spisu, ali da bi tem pripisalo vsebino, ki je očitno nimajo.
- 68 Iz tega izhaja, da je treba utemeljitev pritožnice v tem delu zavreči kot nedopustno.
- 69 Ob upoštevanju vsega zgoraj navedenega je treba prvi in drugi pritožbeni razlog delno zavreči kot nedopustna in delno zavriniti kot neutemeljena.

Tretji pritožbeni razlog

– Trditve strank

- 70 Pritožnica s tretjim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je kršilo člen 15(1)(a) Uredbe št. 207/2009, ker na eni strani ni upoštevalo fonetičnih in na drugi strani konceptualnih razlik med zadevnimi znaki.
- 71 Splošno sodišče naj bi najprej v točkah od 51 do 61 izpodbijane sodbe opravilo fonetično analizo zadevnih znamk. S fonetičnega vidika pa naj bi bil razlikovalni učinek zadevne prejšnje nacionalne znamke precej spremenjen zaradi dodatka besednega elementa „bg“.
- 72 Dalje naj bi Splošno sodišče s tem, da je menilo, da razlikovalni učinek z dodajanjem figurativnih in besednih elementov ni spremenjen, napačno uporabilo pravo. Splošno sodišče naj bi se v zvezi s tem v točki 56 izpodbijane sodbe oprlo le na posamezne elemente zadevnih znamk in ne na celoten vtis, ki ga ti ustvarjata. Vendar naj bi, prvič, zaradi šibkega razlikovalnega učinka besede „mobile“ v okviru celotnega vtisa neobstoj figurativnega elementa pri oblikah uporabe „mobile.bg“ in „mobile bg“ bil tako pomemben, da bi bil razlikovalni učinek omejen. Drugič, Splošno sodišče naj pri presoji celotnega vtisa zadevne prejšnje nacionalne znamke ne bi upoštevalo niti dodajanja besednega elementa „bg“, čeprav naj bi ta omejeval razlikovalni učinek tega znaka kot celote.
- 73 Nazadnje, Splošno sodišče naj ne bi preučilo konceptualnega pomena znaka „mobilen.bg“. Za razliko od „mobile“ naj bi bila „mobilen“ vsakdanja bolgarska beseda, ki pomeni „gibljiv, ki se lahko premika“. Drugačen konceptualni pomen pa naj bi nujno povzročil omejitev razlikovalnega učinka.
- 74 EUIPO meni, da ta pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

- 75 Najprej je treba ugotoviti, da pritožnica s tem, da Splošnemu sodišču očita, da ni preučilo fonetične in konceptualne podobnosti med zadevno prejšnjo nacionalno znamko, kakor je bila registrirana, in različnimi besednimi in figurativnimi znaki, ki se jih navaja za dokazovanje resne in dejanske uporabe te znamke, napačno razume izpodbijano sodbo.
- 76 Iz točk od 56 do 58 izpodbijane sodbe, na katere napotujeta točki 59 in 60 te sodbe, je namreč jasno razvidno, da je Splošno sodišče pri preučitvi, ali so razlike med zadevno prejšnjo nacionalno znamko in temi znaki oslabile razlikovalni učinek navedene znamke, na eni strani presojalo njihovo fonetično podobnost, pri čemer je zlasti poudarilo, da jim je skupna beseda „mobile“ in da dodajanje nekaterih končnic, kot so „bg“, „bg“ in „n“, v navedenih znakih odraža neznatne razlike, na drugi strani pa njihovo konceptualno podobnost, pri čemer je izpostavilo sporočilo, ki ga posreduje vsak od teh znakov in kako jih zaznava javnost.
- 77 Pritožnica se opira na napačno razumevanje izpodbijane sodbe, tudi ko Splošnemu sodišču očita, da ni upoštevalo celotnega vtisa, ki ga ustvarjajo ti razni znaki. Splošno sodišče je namreč to izrecno preučilo v točkah 58 in 59 izpodbijane sodbe. Natančneje, Splošno sodišče je v nasprotju s tem, kar navaja pritožnica, v zadnjem navedeni točki ugotovilo, da so navajani znaki – ob upoštevanju neobstoja figurativnega elementa in dodajanja nekaterih elementov – na splošno enakovredni zadevni prejšnji nacionalni znamki.
- 78 Poleg tega je treba ugotoviti, da želi pritožnica z utemeljitvijo, ki jo podaja v okviru tega pritožbenega razloga, izpodbijati ugotavljanje dejanskega stanja, ki ga je Splošno sodišče opravilo v točkah od 56 do 60 izpodbijane sodbe, da bi od Sodišča dosegla novo presojo v zvezi s tem, kar pa – v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 65 te sodbe – ne spada v njegovo pristojnost v okviru pritožbe.

79 Tretji pritožbeni razlog je zato treba delno zavreči kot nedopusten in delno zavriniti kot neutemeljen.

Četrti pritožbeni razlog

– Trditve strank

80 Pritožnica s četrtem pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da je kršilo člen 57(2) Uredbe št. 207/2009 v povezavi s pravilom 22(3) in (4) izvedbene uredbe s tem, da je v točkah od 66 do 69 izpodbijane sodbe ugotovilo, da presoja odbora za pritožbe glede kraja, obdobja, obsega in narave uporabe zadevne prejšnje nacionalne znamke ne vsebuje napak. Natančneje, Splošno sodišče naj bi storilo napako s tem, da je upoštevalo dokaze, ki niso datirani in ki se ne nanašajo na upošteveno obdobje.

81 EUIPO meni, da je ta pritožbeni razlog brez podlage.

– Presoja Sodišča

82 Ugotoviti je treba, da pritožnica s tem pritožbenim razlogom – ne da bi Splošnemu sodišču sploh očitala izkrivljanje – izpodbija presojo navedenega sodišča v točkah od 66 do 69 izpodbijane sodbe v zvezi z upoštevnostjo dokazov, ki jih je družba Rezon predložila, da bi dokazala resno in dejansko uporabo zadevne prejšnje nacionalne znamke. S tem želi doseči novo presojo teh dokazov, kar pa – v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 65 te sodbe – ne spada v pristojnost Sodišča v okviru pritožbe.

83 Zato je treba četrti pritožbeni razlog zavreči kot nedopusten.

Peti pritožbeni razlog

– Trditve strank

84 Pritožnica s petim pritožbenim razlogom trdi, da je Splošno sodišče kršilo člen 54(2), člen 56(1)(a) in člen 64(1) Uredbe št. 207/2009 s tem, da je v točkah od 75 do 77 izpodbijane sodbe razsodilo, da odboru za pritožbe ni bilo treba odločiti o vprašanju morebitne nedobrovernosti imetnika zadevne prejšnje nacionalne znamke.

85 To vprašanje naj bi se namreč nanašalo na dopustnost zahteve za ugotovitev ničnosti in bi ga torej bilo treba vedno preveriti, saj mora vložnik zahteve za ugotovitev ničnosti imeti pravni interes. Tak interes pa naj ne bi bil podan, če je vložnik pravico v zvezi z zadevno prejšnjo nacionalno znamko pridobil z zlorabo in se tudi z zlorabo sklicuje nanjo. Splošno sodišče naj bi torej moralo izvršiti pooblastilo v pristojnosti organa, ki je izdal sporni odločbi. Poleg tega naj Splošno sodišče ne bi preučilo niti ugovora glede prekluzije in naj bi s tem kršilo člen 54(1) Uredbe št. 207/2009.

86 EUIPO meni, da ta pritožbeni razlog ni utemeljen.

– Presoja Sodišča

87 Opozoriti je treba, da v skladu s členom 57(2) in (3) Uredbe št. 207/2009 velja, da če imetnik prejšnje nacionalne znamke, ki je začel postopek za ugotovitev ničnosti znamke Unije, na zahtevo imetnika zadnjenavedene znamke ne predloži dokaza, da je v obdobju petih let pred datumom vložitve zahteve

za ugotovitev ničnosti navedeno prejšnjo nacionalno znamko resno in dejansko uporabljal v državi članici, v kateri je prejšnja nacionalna blagovna znamka varovana, za proizvode ali storitve, za katere je registrirana in na katerih ta zahteva temelji, se navedena zahteva zavrne.

- 88 Ker je neobstoj resne in dejanske uporabe prejšnje znamke, če se nanj sklicuje imetnik znamke Unije, ki se izpodbija v okviru te zahteve za ugotovitev ničnosti, tako – v skladu s to določbo – zadosten razlog, da se ta zahteva zavrne, Splošno sodišče ni storilo napake s tem, da je v točki 76 izpodbijane sodbe razsodilo, da je treba o vprašanju dokaza o tej uporabi odločiti še preden se obravnava zahteva za ugotovitev ničnosti in da gre torej v tem smislu za „predhodno vprašanje“.
- 89 V teh okoliščinah je Splošno sodišče – glede na to, da je odbor za pritožbe v obravnavani zadevi ugotovil, da je imetnik zadevne prejšnje nacionalne znamke predložil dokaz o resni in dejanski uporabi glede nekaterih storitev, ki so bile podlaga za zahtevo za ugotovitev ničnosti, in da je zato razveljavil odločbo oddelka za izbris – v točki 77 izpodbijane sodbe pravilno razsodilo, da je navedeni odbor za pritožbe smel v skladu s členom 64(1) Uredbe št. 207/2009 zahtevi za ugotovitev ničnosti vrniti v odločanje navedenemu oddelku, da ta med drugim odloči o utemeljitvi pritožnice v zvezi z nedopustnostjo teh zahtev v skladu s členom 54 te uredbe zaradi nedobrovernosti vložnika zahteve za ugotovitev ničnosti.
- 90 Iz člena 64(1) navedene uredbe je namreč razvidno, da odbor za pritožbe, kadar odloča o pritožbi, nikakor ni zavezan izvrševati pooblastil v pristojnosti oddelka, ki je izdal odločbo, zoper katero je bila vložena pritožba, v zvezi s čimer ima široko diskrecijsko pravico.
- 91 Poleg tega pritožnica Splošnemu sodišču ne more očitati, da ni preučilo njene utemeljitve, ki se nanaša na nedopustnost zahtev za ugotovitev ničnosti zaradi prekluzije, saj je iz tožbene vloge na prvi stopnji razvidno, da je bila ta utemeljitev tesno povezana s tisto, ki se je nanašala na nedobrovernost vložnika.
- 92 Zato je treba ugotoviti, da je Splošno sodišče z razlogovanjem v točkah 76 in 77 izpodbijane sodbe posredno ampak zagotovo zavrnilo celotno utemeljitev pritožnice, ki se je dejansko navsezadnje nanašala na nedobrovernost vložnika.
- 93 Zato je treba peti pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen.

Šesti pritožbeni razlog

– Trditve strank

- 94 Pritožnica s šestim pritožbenim razlogom Splošnemu sodišču očita, da v nasprotju s členom 64(1) Uredbe št. 207/2009 v točkah od 79 do 87 izpodbijane sodbe ni upoštevalo, da je odbor za pritožbe odločbi oddelka za izbris napačno razveljavil v celoti.
- 95 Ker je odbor za pritožbe napačno ugotovil, da je bil dokaz o resni in dejanski uporabi zadevne prejšnje nacionalne znamke predložen samo za storitve oglaševanja motornih vozil, bi moral navedeni odločbi razveljaviti samo v zvezi s temi storitvami. Glede ostalih storitev, za katere dokaz o uporabi ni bil predložen, bi moral odbor za pritožbe v skladu s členom 57(2) Uredbe št. 207/2009 ter s pravilom 22(2) in pravilom 40(6) izvedbene uredbe dokončno odločiti in delno zavrnitev zahtev za ugotovitev ničnosti izdati v obliki odločbe, ki lahko postane pravnomočna.
- 96 Ugovor, ki temelji na neobstoju resne in dejanske uporabe, naj namreč drugače kakor to, kar je Splošno sodišče razsodilo v točki 82 izpodbijane sodbe, ne bi pomenil predhodnega vprašanja, ampak bi ga bilo treba preučiti enako kot pogoje dopustnosti in obstoj verjetnosti zmede. Odbor za pritožbe naj bi torej moral odločbi oddelka za izbris razveljaviti in mu zadevo vrniti v odločanje s pojasnilom, da je mogoče verjetnost zmede preučiti samo še v zvezi s storitvami oglaševanja motornih vozil.

- 97 V zvezi s tem naj Splošno sodišče s tem, da je v točki 85 izpodbijane sodbe razsodilo, da je oddelek za izbris v okviru ponovnega odločanja o zadevi vezan na presojo odbora za pritožbe, ne bi upoštevalo, da je ta oddelek v skladu s členom 64(2) Uredbe št. 207/2009 na razloge za odločitev odbora za pritožbe vezan le, „če so dejstva enaka“. Če pa bi vložnik zahteve za ugotovitev ničnosti po vrnitvi zadeve v ponovno odločanje predložil nove dokaze o resni in dejanski uporabi zadevne prejšnje nacionalne znamke in če bi oddelek za izbris menil, da je te dokaze mogoče upoštevati v skladu s členom 76(2) Uredbe št. 207/2009, dejstva v obravnavani zadevi ne bi bila več enaka. V teh okoliščinah naj bi bilo mogoče naknadno predložene dokaze upoštevati v zvezi s storitvami, ki niso storitve oglaševanja motornih vozil.
- 98 EUIPO meni, da ta pritožbeni razlog ni utemeljen.

– *Presoja Sodišča*

- 99 Najprej, iz enakih razlogov, kot so navedeni v točkah 87 in 88 te sodbe, je treba šesti pritožbeni razlog zavrni v delu, v katerem pritožnica z njim Splošnemu sodišču očita, da je v točki 82 izpodbijane sodbe razsodilo, da je dokaz o resni in dejanski uporabi prejšnje nacionalne znamke v smislu člena 57(2) Uredbe št. 207/2009 predhodno vprašanje, na katero je treba odgovoriti pred odločanjem o zahtevi za ugotovitev ničnosti.
- 100 V preostalem, v delu, v katerem pritožnica Splošnemu sodišču očita, da ni upoštevalo tega, da je odbor za pritožbe nepravilno razveljavil odločbi oddelka za izbris v celoti, je treba opozoriti, da je treba – kot je tudi Splošno sodišče navedlo v točki 83 izpodbijane sodbe – izrek akta razlagati ob upoštevanju njegove obrazložitve (glej v tem smislu sklep z dne 10. julija 2001, Irish Sugar/Komisija, C-497/99 P, EU:C:2001:393, točka 15, in sodbo z dne 22. oktobra 2013, Komisija/Nemčija, C-95/12, EU:C:2013:676, točka 40).
- 101 Tako člen 64(2) Uredbe št. 207/2009 izrecno določa, da če odbor za pritožbe vrne primer v nadaljnjo obravnavo oddelku, ki je izdal odločbo, zoper katero je bila vložena pritožba, je ta oddelek vezan na izrek in razloge za odločitev odbora za pritožbe, če so dejstva enaka.
- 102 V obravnavani zadevi pa ni sporno, da je odbor za pritožbe, kot je razvidno iz točk 61 obeh spornih odločb, odločbi oddelka za izbris razveljavil zato, ker je imetnik zadevne prejšnje nacionalne znamke – drugače kakor to, kar je bilo ugotovljeno v teh odločbah – dokaz o redni in dejanski uporabi predložil samo v zvezi s storitvami oglaševanja motornih vozil, ki spadajo v razred 35 Nicejskega aranžmaja.
- 103 V teh okoliščinah je oddelek za izbris – kot je Splošno sodišče pravilno poudarilo v točki 86 izpodbijane sodbe – vezan na to obrazložitev v okviru vrnitve zadeve, ki jo odbor za pritožbe opravi v skladu s členom 64(2) Uredbe št. 207/2009, zato je treba to, da je slednji v točkah 62 spornih odločb razveljavil odločbi oddelka za izbris, nujno razumeti tako, da se nanaša samo na ti odločbi, v delu, v katerem sta bili z njima zavrjeni zahtevi za ugotovitev ničnosti, ker ni bil predložen dokaz o resni in dejanski uporabi prejšnje nacionalne znamke za navedene storitve oglaševanja motornih vozil.
- 104 Ker pa je odbor za pritožbe ugotovil, da imetnik prejšnje nacionalne znamke ni predložil dokaza o resni in dejanski uporabi te znamke za ostale storitve, ki so predmet zahtev za ugotovitev ničnosti, in sicer za storitve iz razreda 35 Nicejskega aranžmaja, ki niso storitve oglaševanja motornih vozil, ter za storitve iz razreda 42 tega aranžmaja, je treba v zvezi z odločbama oddelka za izbris – glede na to, da pri Splošnem sodišču ni bila vložena tožba v zvezi s tem – šteti, da sta z njima zahtevi za ugotovitev ničnosti dokončno zavrjeni, kar zadeva te storitve (glej po analogiji sodbo z dne 14. novembra 2017, British Airways/Komisija, C-122/16 P, EU:C:2017:861, točke od 82 do 85 in navedena sodna praksa).

- 105 Iz tega izhaja, da Splošno sodišče ni napačno uporabilo prava s tem, da je v točki 86 izpodbijane sodbe ugotovilo, da lahko oddelek za izbris v okviru vrnitve, ki se izvede v skladu s členom 64(2) Uredbe št. 207/2009, za vsebinsko presojo zahtev za ugotovitev ničnosti z vidika relativnega razloga za zavrnitev iz člena 8(1)(b) Uredbe št. 207/2009 upošteva samo storitve oglaševanja motornih vozil, ki spadajo v razred 35 Nicejske reklamacije.
- 106 Res je sicer, kot pravilno opozarja pritožnica, da je oddelek za izbris v skladu s členom 64(2) Uredbe št. 207/2009 vezan na izrek in razloge za odločitev odbora za pritožbe, „če so dejstva enaka“.
- 107 Vendar oddelek za izbris, kot je generalna pravobranilka v bistvu ugotovila v točkah 44 in 46 sklepnih predlogov, na podlagi člena 76(2) Uredbe št. 207/2009 ne more preučiti novih dokazov o resni in dejanski uporabi zadevne prejšnje nacionalne znamke v zvezi s storitvami, za katere je odbor za pritožbe ugotovil – ne da bi vložnik zahteve za ugotovitev ničnosti to izpodbijal z vložitvijo tožbe pri Splošnem sodišču – da ta dokaz ni bil predložen, saj bi v nasprotnem primeru oddelek za izbris omajal dokončnost svojih odločb in ogrožal pravno varnost.
- 108 Zato je treba šesti pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljen in zato zavrniti pritožbo v celoti.

Stroški

- 109 Člen 184(2) Poslovnika Sodišča določa, da če pritožba ni utemeljena, Sodišče odloči o stroških. Člen 138(1) tega poslovnika, ki se v pritožbenem postopku uporablja na podlagi člena 184(1) tega poslovnika, določa, da se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki.
- 110 Ker sta EUIPO in družba Rezon predlagala, naj se pritožnici naložijo stroški, in ker ta s pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Družbi mobile.de GmbH se naloži plačilo stroškov Urada Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO) in družbe Rezon ODD.

Podpisi